

Q. B. V

Etsi haec, quae Anacreonti Teio etiamnunc a multis tribuuntur, carmina inde ab anno sexto, et septuagesimo, huius saeculi usque adhuc tot sunt editores, atque interpretes, naeta, quot nullis facile aliis nec summorum Graeciae poetarum carminibus multo, et grauioribus, et utilioribus, per aequae paucorum annorum spatium contigere: at nullus tamen eorum assequutus esse nobis, nedum superasse, Henr. Stephani, Taneguidi Fabri, et Iosuae Barnesii, in poetam merita videtur. Nam Bruncquius quidem, qui haec odaria Argentorati ter edidit, primum in Analectis veterum poetarum Graecorum, ¹ iterum separatim biennio post, tertium ante hos septem, sexque, annos, senis denis, perpauca sane attulit, quibus intelligentia eorum adiuuaretur, et in constituendo textu Graeco ipso fere sequutus est coniecturas Salmasii, Lennepii, aliorumque, ita, vt mirandum neutiquam sit, eum in tertia eius recensione alias nonnullorum locorum lectiones substituisse pro iis, quas in secunda recepisset in ordinem, ² ne
a 2
que

1. P. 1. p. 79. — 119. Argent.
 A. C. 1776. octonis.

2. Vt odar. 10, 8. 15, 3. f. 18,
 1. 15. 22, 5. 23, 1. 27, 3. 4. 53, 30